

paa at faae Forholdet forandret, men jeg kan paa ingen Maade ansee det Vedtagne for noget egentligt Fremskridt. En anden Henseende, hvori jeg ogsaa meget lettere kunde stemme for Regjeringsudkastet, er den Scala, der var foreslaaet. Det kan ikke være undgaaet det ærede Things Opmærksomhed, at vi her ingenlunde have nogen reen og klar Indkomstskat for os, men at der heri indeholdes ganske væsentlige Momenter af en Formues- og Leilighedsstat. Dette fremtræder for det Første i § 12, hvor Afgiften ikke er sat til uforanderlige Procenter af den rene Indkomst, men derimod til en variabel Scala, der undtager de Mindste og lemper Afgiften for de Mindre, saaledes at den fulde Skat kun indtræder ved et vist Beløb, hvorved altsaa Forfjellen begrundes imellem den egentlige Netto-Indtægt og Skatteindtægten. Det fremtræder endnu stærkere ved § 15, som jo — Sagen betragtet som en Indkomstskat — vilde være aldeles forkastelig, idet den tilstedes Nedsættelser paa Grund af Gjæld eller paa Grund af de Forpligtelser, der paahviler den Vedkommende som Familieforsørger eller andre saadanne Omstændigheder. Det er et Moment af Begrebet Formues- og Leilighedsstat, der her er optaget, som jeg imidlertid finder aldeles begrundet i Forholdene og derfor ikke skal modsætte mig. Derimod mener jeg, at den Scala, som Regjeringsudkastet havde opstillet, var billigere og mere svarende til Forholdene i Hovedstaden end den, Folkethinget har vedtaget. Det er ganske vist, at naar man gennemseer de forskjellige Forslag, der ere bragte paa Bane, er der nogle, som man idetmindste efter min Mening paa ingen Maade kunde gaae ind paa. Magistraten meente saaledes, at den fulde Skat først skulde indtræde ved en Indtægt af 4,000 Rd., saa at den steg successive, indtil denne Sum, og den meente derhos, at der kunde lægges Procenter til Afgiften af en Indtægt over 4000 Rd., altsaa at der skulde svares Tillægsprocenter, hvilket jo er aldeles chartistisk. Borgerrepræsentanterne foreslog at lade den fulde Skat indtræde først ved 3000 Rd.; Regjeringsudkastet havde foreslaaet 2000 Rd.; Folkethinget har derimod nedsat Beløbet til 1200 Rd. Dette har ikke blot Indflydelse paa denne Sum 1200 Rd.; thi selv om man

vil sige, at Enhver, der er i en saadan Stilling, at han har en Indtægt af 1200 Rd., kan bære den fulde Andeel af Skatten, vil det jo sees, at det virker tilbage paa alle de underliggende Beløb, og jeg troer, at netop for Glasferne imellem 600 og 1200 Rd. er Forfjellen ikke ringe; det er min Overbeviisning, at netop i denne Kreds vil der findes Mangfoldige, for hvem Skatten vil være overordentlig trykkende. Der kan naturligvis ikke være Tale om at fritage dem for Skat, men vel om at lade dem tilflyde Bømpesser, og jeg troer, at netop i denne Kreds vil man finde de fleste Exempler paa, at et større Tillæg af Skat kan blive meget trykkende. Som Sagen foreligger nu, vil jeg dog finde det betænkeligt at gaae vidt i Forslag om Forandringer. Det vil nemlig erindres, at Loven skal ud om føie Tid, da Hjælpe-skatten udløber med dette Aar, og vi ere lige ved Aarets Udgang, saa at Landstinget forsaavidt befinder sig i en meget uheldig Stilling. Som en Følge deraf vil jeg ikke driste mig til at foreslaae ligefrem at vende tilbage til Regjeringsudkastet i denne Henseende, som jeg anseer for et rigtigt juste milieu; men der forekommer mig at være al Anledning til at stille det hen som et Forsøg. Jeg er rigtignok ikke nogen Ynder af, hvad der i flere Love, hvormed vi iaar beskæftige os, er paabegyndt, at Intet skal være definitivt, men, at Alt skal være flydende, ikke blot i den Forstand, at det kun bestaaer, indtil det omgjøres, men, at en saadan Omgjøren udtrykkelig skal være forbeholdt; men det vil sees, at i § 4. ere allerede de Bestemmelser, der indeholdes i §§ 2 og 3, indskrænkede til kun at gjælde for en ganske kort Tid; det er med andre Ord — thi jeg antager, at Grundsætningerne ville holde sig under alle Forhold — at den Sum, hvorefter Beløbet skal converteres efter de gamle Skatter, kun skal gjælde til Udgangen af Aaret 1862, altsaa, da Loven først træder i Kraft den 1ste Jan. 1862, kun for eet Aar. Denne Termin vilde være aldeles urimelig kort, dersom der ikke var en anden Omstændighed, der hidrører fra Loven af 29de December 1857, der medfører, at man ved Udgangen af Aaret 1862 maa underkaste alle udenbys Forhold en fornøjet Revision, og da der vil gaae et Aar, inden Loven træder i Kraft,